

MÙA XUÂN TƯƠI

MỐC THỜI GIAN

Thời gian là của Chúa. Từ khởi đầu là Anfa rồi đến vô cùng vô tận là Omega như được khắc trên cây nến Phục Sinh hằng năm. Thời gian cứ trôi đi.... Người ta chọn một mốc thời gian để ghi lại những gì đã làm, ấp ủ thực hiện các việc sẽ làm.... Dựa vào thời tiết mà vạn vật vui tươi, bầu khí dễ chịu mà nghỉ ngơi, thưởng thức cuộc sống, được gọi là Tết. Ông bà tổ tiên chọn mùa Xuân nên "Xuân" trở thành từ ngữ mỹ miều cho một quãng thời gian đẹp. Nhiều dân tộc ở Châu Á chọn cùng một mốc thời gian, làm cho Tết càng có một ý nghĩa nhất định. Vì là thời điểm cả dân tộc chọn nên nhà nhà đều vui, nhà thờ, chùa chiền, đình miếu hoa quả đủ sắc màu.... Xin cảm ơn con người đã làm cho thời gian có khoảnh khắc trở thành vui tươi chứ không lặng lẽ trôi đi như "một màu buồn".

GẶP GỠ

Nhiều người Công giáo Việt Nam vui mừng vì tin Đức Thánh Cha sắp đến thăm Việt Nam, sau mùa xuân. Còn tôi có nhiều suy nghĩ khác nhau. Cứ mở Net chiều thứ tư hàng tuần, xem trực tiếp Đức Thánh Cha với giáo dân; hoặc mở VietCatholic xem tin tức; nghe Vatican News... để biết được Đức Thánh Cha đi đâu nói gì, suy tư gì. Gặp gỡ như vậy, đối với tôi, cũng gọi là đủ.

Chỉ thấy thương một cụ già đầy trọng trách, tông du nơi này, nơi kia, đất nước này, dân tộc nọ với các nghi lễ khác nhau; mà khi ngồi trên máy bay cũng không được chống tay lên cằm mà chợp mắt một chút khi các phóng viên tranh thủ gặp gỡ. Tôi thấy việc gặp gỡ Đức Thánh Cha trên máy bay của các phóng viên có cái gì đó "đáng thương" cho cả hai bên. Quý vị thử "xách máy đi lấy tin" thì sẽ hiểu nỗi vất vả của một phóng viên.

Cho dù Đức Giáo Hoàng có đến mảnh đất hình chữ S này, thì giáo dân các nơi cũng ở nhà coi truyền hình trực tuyến là tốt nhất, chỉ một số người có trách nhiệm công việc thì hiện diện, chào đón trong trật tự. Rồi cơ quan truyền thông sẽ cho chúng ta đầy đủ tin tức, hình ảnh. Thế nên, việc gặp gỡ trong Giáo Hội cũng chính là gặp gỡ Đức Kitô hằng ngày, cho dầu thời điểm là mùa xuân, mùa thu hay mùa chay, mùa vọng.

Những ngày qua, chúng tôi thật vui khi được gặp gỡ lại những người quen, cùng có với nhau những kỷ niệm thuở thiếu thời. Những người quen ở cách nhau "nửa vòng trái đất", hẳn là có những thói quen khác nhau, quan niệm sống và cách nhìn thời cuộc không giống nhau nhưng lòng mến (của Thượng Đế đã "in ấn" vào lòng con người) khiến chúng tôi tay bắt mặt mừng khi gặp gỡ.

Một buổi sáng, chị bán bún mọc cách nhà tôi mấy căn gọi: "Cô Loan ơi, có hai người này muốn gặp cô!" Tôi trả lời: "Xin vui lòng cho biết tên gì và đến từ đâu nhé!". Thì ra anh chị này là người đã cùng sinh hoạt chung trong đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể. Chúng tôi nói chuyện rôm rả, nhiều chuyện vui buồn, từ thuở còn bé đến thanh thiếu niên, cả lúc "nhà nào cũng khó khăn" sau năm 1975. Nếu chúng tôi U70 thì hai vị khách này

cũng qua tuổi 60, tóc đã có phần bạc rồi. Cậu này là cháu của một linh mục, nhà ở gần nhà thờ nên câu chuyện của chúng tôi được mở rộng hơn. Cậu này thường đọc bài viết của tôi trên VietCatholic nên câu chuyện thật đậm đà. Cậu mang về cả ngàn cái quần tây mới để chia sẻ cho bà con vùng tây nguyên. Cậu nói về những khó khăn những ngày đầu khi đến đất Mỹ, với sự trải nghiệm đủ mọi công việc lao nhọc, không giấu diếm. Cậu bức xúc khi thấy nhiều người, nhiều nơi dùng tiền hoang phí. Qua câu chuyện, tôi học được ở cậu một điều: Đó là, dù ở nơi nào, cũng phải biết sống tiết kiệm hợp lý.

Vừa qua, khi tham dự thánh lễ xong, tôi còn đang nấn ná trong nhà thờ thì có một phụ nữ đi chậm chậm đến trước mặt tôi, đeo khẩu trang, nói vừa đủ nghe: “Chị Loan!” Tôi bất ngờ nhưng cũng kịp nhận ra người đối diện và trả lời ngay: “Ồ, em khỏe không? Về đây với ai, ở Mỹ em làm việc gì?” Bà này đã có hai con là kỹ sư và một người con trai út nữa. Trước đây nhà ở ngang hông nhà thờ, con ông trùm “ngoại vụ”; khi lấy chồng trở thành hàng xóm của nhà chúng tôi. Bà về đây dự lễ giỗ bố chồng, ăn Tết Việt. Dù câu chuyện giữa chúng tôi quá ngắn, quá ít nên cảm xúc chưa kịp dâng trào, nhưng cũng đủ đọng lại trong chúng tôi một lòng mến quý báu.

Vui bất ngờ là có hai người bạn đồng nghiệp từ Hoa Kỳ về Việt Nam, anh chị mời các thầy cô giáo đã nghỉ hưu trong một ngôi trường, gặp gỡ nhau. Bao chuyện hàn huyên, bao lời hỏi thăm làm cho chúng tôi sống lại một thời tươi trẻ, cống hiến cho ngành giáo dục. Anh là cựu hiệu trưởng, còn chị là giáo viên, nói với tôi chân thành thế này: “Không thể so sánh hai bên cuộc sống ở Mỹ và Việt Nam được! Vì còn tùy thuộc vào hoàn cảnh từng gia đình, tố chất, tài năng của từng con người; rồi luật riêng của từng tiểu bang...”. Tôi suy nghĩ lời anh nói về chức vụ hiệu trưởng. Anh nói: “Làm việc phải có nhận định đúng. Đặc biệt là không vướng mắc hai điều quan trọng là tài chánh và quan hệ bất chính”. Rất đúng! Hiện nay, nhiều quan chức đã ngồi tù vì tham tiền; còn quan hệ bất chính thì muôn thuở là sai.

Sau mỗi cuộc gặp gỡ, tôi đều rút ra được điều gì đó, khả dĩ lợi ích cho bản thân.

Tôi cũng vừa gặp lại một chị bạn, đã quen khi cùng học thần học ở Đại chủng viện Sài Gòn. Chúng tôi nói chuyện vui như ngày nào. Chị cho tôi xem hình ảnh sinh hoạt một tu hội đời. Mỗi người có cách sống và phục vụ khác nhau. Cuộc sống độc thân cần một bản lĩnh vì thế gian này có một vài mảng sống “ô trọc”, đôi khi phải ở trong tình huống không lường trước được... Dù thế nào thì điều đầu tiên phải biết tự nuôi sống mình và kết hợp với Chúa, nếu không thì bị thế gian này “nuốt chửng!”. Cuộc gặp gỡ nhiều ân tình này, tôi lại là người đưa ra những lời khuyên thiết thực, đậm đà tình cảm cho người chị em.

DU XUÂN

Ngày gần Tết, dì cháu chúng tôi đi một vòng quanh Sài Gòn để thưởng ngoạn bầu khí của thành phố thân quen. Đường phố rộng thoáng, sạch hơn ngày thường, ít gặp người vất vả mưu sinh; nhiều người dạo phố vui xuân. Tôi cảm thấy lòng mình đầy ắp cảm giác thanh bình. Bỏ qua những chính kiến về thời cuộc, tôi cúi đầu trước

tượng Đức Bà Sài Gòn, cầu nguyện cho hòa bình, vì những hình ảnh đau đớn của chiến tranh ở Ukraine – Nga, Hamas – Israel làm tôi đau nhói lòng và bật lên lời nguyện rửa cho những kẻ gây chiến tranh.

Mùa xuân, nguyện cho mọi lời cầu chúc tốt lành, được thành sự thật, làm cho bao người tươi vui, ngọt ngào như hoa trái mùa xuân.

Maria Vũ Loan

.....

